

DOMSTOLENS DOM
av den 23 november 1978 *

I mål 7/78

har Court of Appeal (Criminal Division) till domstolen gett in en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 177 i EEG-fördraget i det mål som pågår vid den nationella domstolen mellan

Regina

och

Ernest George Thompson, Brian Albert Johnson och Colin Alex Norman Woodiwiss.

Begäran avser tolkningen av uttrycket "kapital" enligt andra delen avdelning III kapitel 4 i EEG-fördraget

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden H. Kutscher, avdelningsordföranden Mackenzie Stuart samt domarna A. M. Donner, P. Pescatore, M. Sørensen, A. O'Keeffe och G. Bosco,

generaladvokat: H. Mayras,
justitiesekreterare: A. Van Houtte,

meddelar följande

dom

DOMSKÄL

1 Genom beslut av den 15 december 1977, som inkom till domstolen den 16 januari 1978, har Court of Appeal of England and Wales (Criminal Division)

* Rättegångsspråk: engelska.

i enlighet med artikel 177 i EEG-fördraget ställt flera frågor till domstolen om tolkningen av artikel 30-37 och artikel 67-73 i fördraget.

- 2 Dessa frågor har uppkommit i ett mål med anledning av överklagandet av en brottmålsdom; de klagande är tre brittiska medborgare (nedan kallade "klagandena") som vid Crown Court i Canterbury har dömts för uppsåtligt och bedrägligt kringgående av förbudet mot import av guldmynt till Förenade kungariket och förbudet mot export från Förenade kungariket av legerade silvermynt som är präglade före 1947.
- 3 Import av guldmynt till Förenade kungariket är förbjuden enligt Import of Goods (Control) Order av 1954, utfärdad av Board of Trade i enlighet med de befogenheter som tillkommer detta organ genom Import, Export and Customs Powers (Defence) Act 1939.
- 4 Enligt en Open General Licence (generell importlicens) som utfärdades av Secretary of State for Trade and Industry den 5 juli 1973 tilläts import av alla varor med vissa undantag som inte inbegrep guldmynt. Genom en ändring, "Amendment N° 10", av den licensen som utfärdades den 15 april 1975 och trädde ikraft den 16 april 1975 hänfördes dock guldmynt till de varor som inte fick importeras utan licens från Board of Trade.
- 5 I enlighet med Export of Goods (Control) Order 1970, som utfärdades i enlighet med de befogenheter som fastställs i den ovannämnda lagen av 1939, är det förbjudet att utan licens exportera mer än tio legerade silvermynt åt gången från Förenade kungariket, när det rör sig om mynt som är präglade före 1947 och som vid tidpunkten för exporten inte är mer än 100 år gamla.
- 6 Export av sådana mynt till en annan medlemsstat i EEG blev tillåten genom en Open General Licence som utfärdades av Secretary of State den 20 december 1972 och som vad gäller sådana mynt upphävdes och ersattes av en annan Open General Licence av den 25 juni 1973.
- 7 Denna andra Open General Licence upphävdes genom en ny Open General Licence av den 5 juli 1974 som trädde i kraft den 15 juli 1974. Enligt denna licens undantogs sådana mynt från den ovan nämnda andra Open Licence med den följden att de efter den 15 juli 1975 inte fick exporteras utan licens.
- 8 Mellan den 24 april 1975 och den 30 juni 1975 importerade klagandena till Förenade kungariket 3 400 sydafrikanska Kruggerrand, som kom från firman Agosi i Pforzheim i Förbundsrepubliken Tyskland.

- 9 Mellan den 7 augusti 1974 och den 26 maj 1975 exporterade klagandena dessutom för samma tyska firma 40,39 ton legerade silvermynt präglade i Förenade kungariket före 1947, nämligen six-pences, shillings, florins och half-crowns.
- 10 Klagandena erkände sig skyldiga vid underrätten; de överklagade därefter till Court of Appeal (Criminal Division) där de gjorde gällande att de bestämmelser i den brittiska lagstiftningen som förbjuder den ifrågakvarande importen och exporten strider mot artiklarna 30 och 34 i fördraget.
- 11 Enligt klagandena förbjuder artikel 30 i samband med artikel 42 i anslutningsakten, vad gäller Förenade kungariket, senast från den 1 januari 1975 varje åtgärd med motsvarande verkan som en kvantitativ restriktion för import från andra medlemsstater.
- 12 Vidare förbjuder artikel 34 i samband med nämnda artikel 42, vad gäller Förenade kungariket, senast från den 1 januari 1975 varje åtgärd med motsvarande verkan som en kvantitativ restriktion för export från andra medlemsstater.
- 13 Klagandena har också gjort gällande att de export- och importrestriktioner som föreskrivs i brittisk lagstiftning inte är berättigade med hänsyn till allmän ordning enligt artikel 36 i fördraget.
- 14 Den brittiska regeringen har för sin del hävdatt att de importerade och exporterade mynten utgör "kapital" enligt artikel 67 och följande i fördraget, och att bestämmelserna i artiklarna 30 och 34 därför inte är tillämpliga.
- 15 Även om de ifrågakvarande mynten skulle betraktas som varor i enlighet med bestämmelserna i artikel 30 och följande i fördraget, skulle import- och exportrestriktionerna enligt regeringen vara tillåtna enligt artikel 36 i fördraget, eftersom de är berättigade med hänsyn till allmän ordning.
- 16 Vad gäller importrestriktioner så infördes förbudet mot import av vissa guldmynt till Förenade kungariket för att
- i) förhindra ett underskott i betalningsbalansen,
 - ii) förhindra spekulation i och tesaurering av improduktiva tillgångar.
- 17 Vad gäller exportrestriktioner så infördes förbudet mot export från Förenade kungariket av legerade silvermynt präglade före 1947 för att

- i) säkerställa att det inte uppstår någon brist på gångbara mynt för offentligt bruk,
- ii) säkerställa att varje vinst som kan uppstå av en värdehöjning av den metall som ingår i myntet gynnar medlemsstaten snarare än en enskild person,
- iii) förhindra att Förenade kungarikets mynt förstörs utanför dess jurisdiktionsområde, eftersom det utgör en straffbar handling att förstöra dem inom dess jurisdiktionsområde.

18 Under dessa omständigheter har Court of Appeal ställt följande frågor:

1. Skall följande mynt principiellt betraktas som "kapital" enligt avdelning III kapitel 4 i andra delen av Romfördraget:
 - a) guldmynt, t.ex. Krugerrand, som framställts i tredje land men som omsätts fritt i en medlemsstat,
 - b) legerade silvermynt, som är lagliga betalningsmedel i en medlemsstat,
 - c) en medlemsstats legerade silvermynt, som har varit men som inte längre är lagliga betalningsmedel i den staten, och som trots detta i egenskap av mynt är skyddade från förstöring i denna stat?
2. Om svaret blir jakande, kan då mängden mynt, det sätt på vilket det handlas med sådana mynt eller syftet med handeln, medföra att dessa mynt undantas från begreppet "kapital" enligt avdelning III kapitel 4 i andra delen?
3. Om bestämmelserna i avdelning III kapitel 4 i andra delen av Romfördraget tillämpas på de av ovan nämnda mynt som utgör "kapital", utesluter då detta att bestämmelserna i avdelningen I kapitel 2 i andra delen av fördraget är tillämpliga?
4. Om det med ledning av svaren på samtliga eller någon av ovanstående frågor kan fastslås att de omtvistade varorna i detta mål omfattas av avdelning I kapitel 2 i andra delen av Romfördraget, skall då uttrycket "allmän ordning" i artikel 36 i Romfördraget förstås så, att en medlemsstat kan åberopa detta uttryck för att berättiga restriktioner för
 - a) import av guldmynt, av ett eller båda av följande skäl:

- i) att förhindra ett underskott i betalningsbalansen,
 - ii) att förhindra spekulation i och tesaurering av improduktiva tillgångar,
- b) export av dess legerade silvermynt, av ett eller samtliga av följande skäl:
- i) att säkerställa att det inte uppstår någon brist på gångbara mynt för offentligt bruk,
 - ii) att säkerställa att varje vinst som kan uppstå av en värdehöjning av den metall som ingår i myntet gynnar medlemsstaten snarare än en enskild person,
 - iii) att förhindra att dess mynt förstörs utanför dess jurisdiktionsområde, eftersom det utgör en straffbar handling att förstöra dem inom dess jurisdiktionsområde?

- 19 En närmare granskning av frågorna visar att även om dessa frågor är formulerade så att de betonar beskrivningen av mynten i fråga som "kapital", så är det verkliga syftet med frågorna att klargöra om dessa mynt är varor som omfattas av artikel 30–37 i fördraget eller om de är betalningsmedel och omfattas av andra bestämmelser.
- 20 Uppfattade på detta sätt måste frågorna bedömas inom ramen för fördragets allmänna system.
- 21 En granskning av detta system visar att bestämmelserna om fri rörlighet för varor, särskilt artikel 30 och följande om avskaffande av kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan, inte enbart skall betraktas i förhållande till de särskilda bestämmelserna om kapitalöverföringar, utan i förhållande till fördragets samtliga bestämmelser om monetära överföringar eftersom dessa överföringar kan ha de mest olika syften, av vilka kapitalöverföringar endast utgör en särskild del.
- 22 Även om artikel 67–73 i fördraget om liberaliseringen av kapitalrörelser är av särskild betydelse för en av de målsättningar som anges i artikel 3 i fördraget, nämligen avskaffandet av hinder för den fria rörligheten för kapital, skall bestämmelserna i artikel 104–109 som rör den globala betalningsbalansen och följaktligen samtliga monetära rörelser betraktas som väsentliga för genom-

förändret av den fria rörligheten för varor, tjänster och kapital, vilket är grundläggande för att uppnå den gemensamma marknaden.

- 23 Särskilt föreskrivs i artikel 106 att "varje medlemsstat åtar sig att i valutan i den medlemsstat där borgenären eller betalningsmottagaren är bosatt tillåta alla betalningar som har samband med rörlighet för varor, tjänster eller kapital och all överföring av kapital och löner, i den utsträckning som rörligheten för varor, tjänster, kapital och personer mellan medlemsstaterna har liberaliserats enligt detta fördrag".
- 24 Syftet med denna bestämmelse är att säkerställa de monetära överföringar som är nödvändiga både för liberaliseringen av kapitalrörelser och för den fria rörligheten för varor, tjänster och kapital.
- 25 Av detta kan man sluta sig till att betalningsmedel enligt EEG-fördragets system inte skall betraktas som varor som omfattas av artikel 30-37 i fördraget.
- 26 Legerade silvermynt som är lagliga betalningsmedel i en medlemsstat skall till följd av denna egenskap betraktas som betalningsmedel, och överföringen av dessa skall följaktligen inte omfattas av bestämmelserna i artikel 30-37 i fördraget.
- 27 Även om det kan råda tvivel om huruvida Krugerrand skall betraktas som lagliga betalningsmedel, kan det dock fastslås att dessa mynt betraktas som en valuta på valutamarknaderna i de länder som tillåter handel med dem.
- 28 Deras överföring skall följaktligen klassificeras som en monetär överföring och skall inte omfattas av artikel 30-37.
- 29 Med hänsyn till ovanstående överväganden är det inte nödvändigt att ta ställning till frågan om under vilka omständigheter överföringen av dessa två kategorier av mynt eventuellt skulle kunna betraktas antingen som kapitalrörelser eller som löpande betalning.
- 30 Fråga 1 c rör en medlemsstats legerade silvermynt, som har varit men som inte längre är lagliga betalningsmedel i den staten, och som trots detta i egenskap av mynt är skyddade från förstöring.
- 31 Sådana mynt kan inte betraktas som betalningsmedel enligt ovanstående, vilket innebär att de kan klassificeras som varor som omfattas av artikel 30-37 i fördraget.

- 32 Det är medlemsstaternas sak att prägla sina egna mynt och att skydda dem från förstörelse.
- 33 Det framgår av handlingarna i målet att det i Förenade kungariket är förbjudet att smälta ner eller förstöra nationella mynt, även om dessa inte längre är lagliga betalningsmedel.
- 34 Ett förbud mot export av sådana mynt i syfte att förhindra att de smälts ner eller förstörs i en annan medlemsstat är berättigat med hänsyn till allmän ordning enligt artikel 36 i fördraget, eftersom det rör skyddet av rätten att prägla mynt, vilken traditionellt anses som ett av en stats grundläggande intressen.

Rättegångskostnader

- 35 De kostnader som har förorsakats Italiens regering, Förenade kungarikets regering och Europeiska gemenskapernas kommission, som har inkommit med yttrande till domstolen, är inte ersättningsgilla.
- 36 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

– angående de frågor som genom beslut av den 15 december 1977 har förts vidare av Court of Appeal (Criminal Division) – följande dom:

- 1) Artikel 30–37 i fördraget gäller inte för
 - a) legerade silvermynt som är lagliga betalningsmedel i en medlemsstat,
 - b) guldmynt, t.ex. ”Krugerrand” som är framställda i tredje land men som omsätts fritt i en medlemsstat.

- 2) Ett förbud i en medlemsstat mot export av legerade silvermynt som har varit men inte längre är lagliga betalningsmedel i den staten, men som det är förbjudet att smälta ner eller förstöra på det nationella territoriet, är berättigat med hänsyn till allmän ordning enligt artikel 36 i fördraget om förbudet har antagits för att förhindra nersmältning eller förstöring i en annan medlemsstat.

Kutscher

Mackenzie Stuart

Donner

Pescatore

Sørensen

O'Keeffe

Bosco

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 23 november 1978.

På justitiesekreterarens vägnar

J. Pompe

Biträdande justitiesekreterare

På ordförandens vägnar

J. Mertens de Wilmars

Ordförande på första avdelningen